

VILLA KARO
VILLA KARON YSTÄVÄT
LES AMIS DE LA VILLA KARO
Annankatu 31-33 E 67
00100 Helsinki

JÄSENLEHTI 2/2009 MEDLEMSBLAD

10. VUOSIKERTA

Kuva: Villa Karon arkisto

Sampsas Indrénin suurikokoinen ja voimakastunnelmainen muotokuva.

Teemu ja oppilaat ahkeroinvat Lissa Gbassassa!

KEVÄÄN SEMINAAREIHIN tuli tauko, kun Taideteollisen korkeakoulun professori **Teemu Mäki** tuli kevään lopulla Villa Karoon kolmen oppilaansa kanssa ahkeroimaan Villa Karon monitoimitilaan. Teemun ahkeruus on kaikkien tiedossa, ja opiskelijat **Sampsas Indrén, Juha Liede ja Maija Ojanen** olivat samasta puusta kuin opettajansa: kaikki

aloittivat työt heti auringonnousun jälkeen.

Työryhmä jätti Lissa Gbassaan muistoksi käynnistään seinämaalauksen monitoimitilan toiseen päähän. Sen lisäksi kaikki tekivät intensiivisesti omia suurikokoisia töitään.

Taidehallin näyttely alkaa hahmottua

VILLA KARON juhlavuoden näyttely Helsingin Taidehallissa alkaa hahmottua. Näyttelyn päivämäärät ovat 19. 6. - 15.8. 2010.

Näyttelyn kuraattori **Maija Koskinen** tulee tullen tämän kesän aikana tekemään alustavan valinnan näyttelyyn kutsuttavista taiteilijoista, minkä jälkeen hän tulee ottamaan taiteilijoihin yhteyttä. Keväällä 2010 Maija Koskinen tulee tekemään lopulliset teosvalinnat.

Näyttelyyn tulee kuvataidepuolen lisäksi runsaasti oheisohjelmistoa, mm. Tanssiteatteri ERI:n ilta, samoin kuin kirjallisuus- ja musiikki-iltoja. Näyttelyn yhteydessä on tarkoitus pitää myös luentoja Länsi-Afrikan kulttuurista.

Taidehallissa tulee olemaan myös Afrikka shoppi, jossa myydään korkeatasoisia afrikkalaisia käsitöitä.

Maria Björnberg-Enckell ny medlem i Villa Karos styrelse

MARIA BJÖRNBERG-ENCKELL, känd som ledamot i Helsingfors stadsfullmäktige, valdes vid årsmötet i april till ny medlem i styrelsen och ersätter avgående **Birgitta Kantola**. Gitta har förtjänstfullt verkat i styrelsen sedan år 2005 och har lovat att även i fortsättning verka för Villa Karos väl utanför styrelsearbetet. Mia Björnberg - som har varit understödsmedlem från verksamhetens allra första början - är känd

som en effektiv, aktiv och vidsynt handlingens kvinna, och därför är vi både glada och stolta att Mia vill arbeta aktivt för att utveckla kulturcentrets verksamhet.

Andra förändringar inom styrelsen har inte skett, som ordförande fortsätter **Jouko Koskinen** och de övriga styrelsemedlemmarna **Matti-Juhani Karila**, **Matti Remes**, **Saara Juvonen** och ex-officio **Juha Vakkuri**.

Maria Björnberg-Enckell Villa Karon hallitukseen

HELSINGIN kaupunginvaltuutettunakin tunnettu Maria Björnberg-Enckell valittiin huhtikuussa pidetyssä vuosikokouksessa hallituspaikastaan luopuneen **Birgitta Kantolan** tilalle.

Gitta toimi ansiokkaasti hallituksessamme vuodesta 2005 alkaen ja lupasi jatkaa työskentelyä Villa Karon hyväksi myös hallituksen ulkopuolella.

Mia Björnberg – joka on ollut Villa Karon kannatusjäsen aivan alusta pitäen - tunnetaan tehokkaana, aktiivisena ja avarakatseisena toimen naisena, ja siksi olemme ylpeitä, että hän on halukas ottamaan aktiivisen roolin kulttuurikeskuksen kehittämisessä.

Yllä oleva muutos oli ainoa mitä Villa Karon hallituksessa tapahtui, eli vuoden eteenpäin puheenjohtajana jatkaa **Jouko Koskinen**, ja muina hallituksen jäseninä **Matti-Juhani Karila**, **Matti Remes**, **Saara Juvonen** ja ex-officio **Juha Vakkuri**.

Vanhoja havaintotauluja pienoismuseoon!

HEI KAIKKI joilla on yhteyksiä vanhoihin kansa- ja oppikouluihin ja niiden opettajiin.

Villa Karon pienoismuseoon on tarkoitus kerätä vanhoja opetus- eli ns. havaintotauluja, joissa sivutaan Afrikkaa, sen historiaa ja kulttuuria.

Uskomme että tauluja on vielä eri puolilla Suomea vanhoissa koulurakennuksissa ja vinteilä, ja tietysti myös kirpputoreilla. Jos siis törmäätte tauluihin ja haluatte lahjoittaa niitä Villa Karon pienoismuseoon, otamme niitä kiitollisuudella vastaan!

Nonwitcha täytti kylän!

NIIN KUIN MELKEIN joka vuosi helluntaina, Grand-Popon väkiluku tuplaantui, ainakin, kun Länsi-Afrikan vanhin kansalaisjärjestö kokoontui vuotuisen tapahtumaan. Nyt jo 88. kerran.

Barcelonan grandpopolainen huutosakki

UEFA CUPIN finaaliottelu Barcelona - Manchester United esitettiin Villa Karossa nuorelle ja aktiiviselle yleisölle.

Yleisö oli jakautunut selvästi kummankin joukkueitten kannattajiin, ja ainakin Eton maalin jälkeen Barcelonan kannattajia tuntui olevan enemmän.

Joku arveli tämän johtuvan siitä että Barcelonassa on enemmän afrikkalaisia pelaajia kuin ManU:ssa. Oli kuinka oli: Barcelona voitti.

Ahkeruutta toisessa polvessa

Kuva: Villa Karon arkisto

Kai Tainio.

VILLA KAROLLA on ollut onni saada CIMO:n kautta suurenmoisen hyviä harjoittelijoita, kaksi joka vuosi.

Tänä keväänä onnemme on ollut poikkeuksellisen hyvä, ainakin jos kulttuurikeskuksen beniniläiseen henkilökuntaan on uskomista. He ovat nimittäin kevään mittaan toiseenkin kertaan ihmetelleet kuinka kukaan voi olla niin ahkera ja tunnollinen kuin tämän kevään harjoittelija **Kai Tainio!**

Ahkeruus taitaa olla perinnöllistä Tainion suvussa, sillä niin kuin muistamme osallistui Kain isä **Kalevi Tainio** taannoin mosaiikkiterassin rakentamiseen ja teki kuukauden ajan liki 20 tunnin työpäiviä! Ja niinpä terassi saatiin valmiiksi hyvin tiukassa aikataulussa.

Fortum tukee tänäkin vuonna

FORTUM ON KESKEINEN Villa Karon toiminnan tukija myös tänä vuonna. Sponsoreiden tuki Villa Karolle on erittäin tärkeitä, koska noin puolet kulttuurikeskuksen kustannuksista katetaan yksityisistä lähteistä tulevalla tuella.

Villa Karon tukijoina elinkeinoelämän piiristä ensimmäisten 10 vuoden aikana ovat olleet mm. Metsäliitto, Siemens, Nokia, MTV3 ja Premix.

Ei paineita!

GRAND-POPON rakennuksien määrän ja veden kulutuksen nopeasta kasvusta on ainakin yksi negatiivinen seuraus: paikkakunnan vesilaitos ei kykene toimittamaan kunnallisessa verkossa oleville taluksille vettä riittävällä paineella. Stipendiaattimme ovat huomanneet asian lähinnä siten että yläkerran suihkut eivät ole aina toimineet.

Grand-Popon ranskalainen ystävyyskaupunki Montgeron on jo pitkään lupailut projektia, jolla vedenjakelu saataisiin parannetuksi, ja täytyy vain toivoa että hanke toteutuu lähivuosina. Siihen asti on hyvä kiinnittää huomiota veden kulutukseen, ja vaikkapa muistella 1960-luvun iskulausetta: Säätäkö vettä: menkää suihkuun yhdessä!

Toisaalta suihkuihin ollaan asentamassa myös toisenlaiset, vettä vähemmän käyttävät suuttimet, mutta on tietysti hyvä muistaa, että vesi on Afrikassa arvokas asia ja sen ei tarvitse valua silloin kun esim. saippuoi itseään.

Tämä neuvo on tullut vihreähköltä stipendiaattilamme.

Kaksi harjoittelijaa CIMOsta ensi syksynä

VILLA KARO saa ensi syksyksi CIMOsta kaksi harjoittelijaa entisen yhden sijasta, koska syksy – kiitos alkavan juhluvuoden – tulee olemaan kulttuurikeskuksessa poikkeuksellisen vilkas. Harjoittelijoiksi on valittu **Anna Maria Puhakka** Järvenpäästä ja **Jenny Caroline Stenbäck** Helsingistä. Anna on opiskellut pääaineenaan ranskaa ja Jenny sosiaali- ja kulttuuriantropologiaa.

Syksyn stipendiaatit valittu!

TOUKOKUISESSA kokouksessaan Villa Karon ystävien hallitus päätti myöntää – stipendilautakunnan ehdotuksesta – stipendit ensi syksyksi seuraaville hakijoille:

Professori **Marjut Aikio**
YTM **Pirkko Kaartinen**
MA **Heli Keinonen**
Sirkustaiteilija **Meri Koskinen**
Päätoimittaja **Martti Kuuskoski**
Kirjailija **Laura Lindstedt**
Kirjailija **Fredrik Lång**
FM **Taina Mäki-Iso**
Kirjailija **Juuli Niemi**
Cembalon soittaja **Anna-Maaria Oramo**
Ylioppilas **Jyri Palmen**
TKK **Sirpa Taivainen-Ilmola**

Keväälle 2010 on annettu stipendi seuraaville:

FM **Visa Immonen**
Kuvanveistäjä **Pekka Paikkari**
Taidekutoja **Sirkka Paikkari**
Taiteen maisteri **Johanna Rossi**
Kuvataiteilija **Stiina Saaristo**
Kirjailija **Leif Salmén**

Juhlaviikolle maksimimäärä vieraita

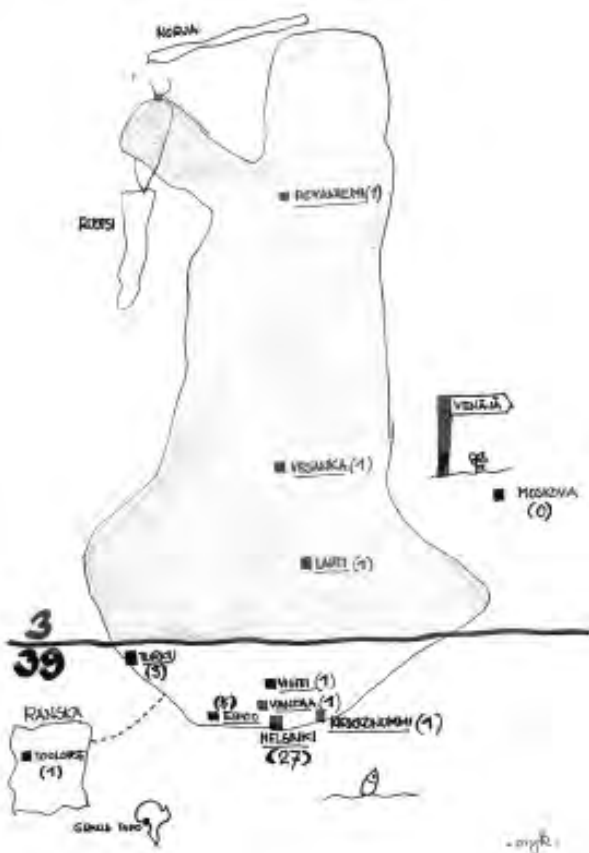
ENSI SYKSYN juhlaviikolle tulee maksimimäärä vieraita Suomesta. Kun kaikki eri tehtävissä Grand-Popoon tulevat lasketaan yhteen, tulijoita on noin 100, kenties jopa hieman yli. Paikkakunnan kaikki hotellit on varattu Suomesta tuleville vieraille. Jotkut vieraat, mm. YLE:n TV-ryhmä yms lähtevät Grand-Popoon hieman ennen pääjoukkoa, mutta 20.11. Suomesta lähtevälle lennolle tulee sillekin Villa Karon vieraita näillä näkymin 84 henkeä!

Pääkatu päällystetty

GRAND-POPON pääkatu on nyt kivetty L'aubergeen asti, ja Villa Karon kohdalla tietä on levitetty py-säköintiä helpottamaan.

Herää, Muu Suomi!

Piirros: Matti-Juhani Karila

KUTEN MATTI-JUHANI KARILAN piirtämä oheiskuva osoittaa, tulee pääosa Villa Karon stipendiaateista ns. Ruuhka-Suomesta.

Tähän ilmiöön kiinnitettiin stipendilauta-kunnassamme huomiota, ja yhdistyksen hallitus on päättänyt tehdä kaikkensa, jotta stipendihakemuksia tulisi enemmän ja tasapuolisemmin maan kaikista osista.

Osa ongelmaa on se, että pohjoisempana syntyneet taiteilijat ja tutkijat ovat opintojensa jälkeen, usein työtehtävien yms. syiden vuoksi, jääneet Etelä-Suomeen.

Mutta jos te hyvät Villa Karon ystävät tiedätte keinoja, joilla myös Toijalan takaiset alueet saataisiin aktivoitua, otamme vinkkejä kiitollisuudella vastaan!

Juhlakirja ilmestyy lokakuussa

VILLA KARON JUHLAKIRJA Huomenta, Afrikka! ilmestyy lokakuussa. Julkistaminen tapahtuu syksyn jäsenillassa. Jäsenet saavat upean teoksen yhdistyksen kautta edullisemmin kuin kirjakaupasta. Lopullinen hinta ilmoitetaan syksyllä.

Kiitos kirjalahjoituksesta!

VILLA KARON KIRJASTO, jossa on tätä nykyä noin 1500 kirjaa, on saanut merkittävän lahjoituksen, joka koostuu liki 50 ranskankielisestä klassikko-kirjasta.

Suurkiitos lahjoittajalle! Juuri tätä sektoria eli ranskankielisten kirjojen osastoa haluamme kirjastossa vahvistaa. Myös ranskankieliset lasten- ja nuortenkirjat ovat erittäin tervetulleita, jotta saamme houkutelluksi Grand-Popon nuoret lukemisharrastuksen piiriin.

KARO-jalkapalloturnaus

GRAND-POPOSSA 14.5. vietettävän Villa Karo-päivän yhteydessä Grand-Popossa järjestettiin tyttöjen ja poikien KARO-jalkapalloturnaus, nyt ensimmäisen kerran. Osanottajamäärä oli suuri ja pelihalut kovia. Niitä oli omiaan kasvattamaan varmaankin joukkueille hankitut upouudet pelipaidat!

On luultavaa että turnauksesta tulee uusi traditio, sen verran innokkaasti hankkeeseen suhtauduttiin.

Turnauksen sponsoreina toimivat Norsen Helsingistä sekä yksityinen suomalainen tukija.

Tack för medlemsavgifterna!

ÄN EN GÅNG har året börjat mycket aktivt med inbetalda medlemsavgifter, det är möjligt att vi igen en gång går mot ett nytt rekord! Hjärtligt välkomna alla nya medlemmar! Alla gamla medlemmar känner sig förhoppningsvis välkomna redan från år tillbaka!

Kiitos jäsenmaksuista!

JÄLLEEN KERRAN vuosi on alkanut jäsenmaksujen suhteen hyvin aktiivisesti, eli on mahdollista että olemme jälleen menossa kohti uutta ennätystä! Vielä kerran lämmin tervetuloitovotus kaikille uusille jäsenille! Vanhat jäsenten toivottavasti tuntevat olleensa tervetulleita jo vuosien takaa!

SJÖRÖVERI KRING AFRIKAS KUSTOMRÅDEN

KRIMINELLA HANDLINGAR till sjöss kallas sjöröveri. Sjørövare anfäller vanligen fartyg, men kan även angripa mål längs kusten. Jämfört med äldre tiders pirater som var beväpnade med svärd och färdades med segelfartyg så använder dagens pirater motorbåtar och skjutvapen.

På 1800-talet minskade antalet pirater kraftigt då transporten sjöledes avtog på grund av järnvägens uppkomst. Tyvärr är sjöröveri fortfarande vanligt i vattnen, i synnerhet kring Afrika. Afrikas horn (Somalia), och området kring Nigeria har under senare tid drabbats mycket hårt. Även vapnen har blivit tyngre samt anfällen allt våldsammare. Kaparna i Adenviken utanför Somalia använder automatvapen och granatgevär för att kapa båtar.

”Den vanlige fiskaren i Somalia har tre val: fortsätta fiska i fattigdom, ansluta sig till en stridande grupp eller bli pirat. Det sistnämnda är det klart mest attraktiva alternativet - till och med om man blir tillfångatagen av främmande makt”, så skriver Oscar Jonsson i sin artikel Ökad truppnärvaro är inte lösningen på sjöröveriet utanför Somalias kust (Newsmill 2009-04-12). Adenviken är de facto en av de mest trafikerade kustrensorna och sjöröveriverksamheten i området har vuxit kolossalt den senaste tiden. Till dags dato har redan långt över hundra fartyg attackerats av sjörövare. Inte ens FN:s mattransporter till Somalia blir skonade från angrepp. Kapningarna har även medfört höjda försäkringskostnader samt nya omvägar. Många större fartyg har valt ta omvägen runt Sydafrika i stället för att gå genom Suezkanalen.

Plundringen av Somalias tonfiskrika vatten har berövat många fiskare deras naturliga inkomstkälla.

Kuva: U.S. federal government

Som en motreaktion skaffade fiskarna vapen och drabbade samman med de stora fiskefartygen. Nu anfaller sjörövare i Somalia allt och alla. Förklaringen på sjörövarproblemet finns i själva verket inte till havs, utan på land. Om Somalia förblir en sk. sönderfallande stat, landet saknar fungerande rättsväsen samt auktoritet som kunde förhindra våldsmonopolet, sker ingen förändring.

Enligt IMF som registrerar sjörövarattacker ägnar sig cirka 1 300 somalier åt sjörövarverksamhet. Nuförtiden är den genomsnittliga lösensum-

man cirka en miljon dollar för ett fartyg. Intresset för att ge sig in i den somaliska mardrömmen är dock fortfarande relativt litet från omvärldens sida och en ökad truppnrävarö är kanske ändå inte den rätta lösningen.

Kristian Vakkuri

Kirjoittaja on Jäsenlehden toimittaja.

AFRIKAN PYHÄT KÄÄRMEET, osa 2

OUIDAHIN PYTHONLAHKO lienee Villa Karon ystäville kohtalaisen tuttu ilmiö, näkeehän lahkoon edustajia kasvomerkkeineen Grand-Popossakin. Kuten artikkelin ensimmäisessä osassa jo todettiin, on käärmeyä palvottu läpi Afrikan mantereeseen ja vaikkakin python on useimmiten jumalhahmona, ovat myös muut käärmeet saaneet osansa palvonnasta.

Kuva: ©Patric JEAN / muséum d'histoire naturelle de Nantes

Python on ilmeisen helppo käärme palvottavaksi, sillä jo 1600-luvun eurooppalaiset huomasivat, että tämä käärme on poikkeuksellisen rauhallinen ja ihmisystävällinen, eikä sen purema ole varallinen, joskin saattaa hieman pistää! Erään tarinaversi-
on mukaan, *Danh-gbi* ei valinnut itse jumalaansa, vaan pääjumala osoitti sen heille.

Nigerian Brassissa on harrastettu uskonnollisia menoja paljolti *Danh-gbi*:n tapaan ja on erittäin todennäköistä uskomusten levinneen Ouidahista itään, Nigeriaan asti, ellei pidemmällekin. Erään nigerialaisen legendan mukaan sodassa ollut heimo pakeni vihollistaan vuolaana virtaavan joen rantaan, mutta ylityspaikkaa ei ollut. Juuri kriit-

tisellä hetkellä, python tuli apuun ja ojensi itsensä suoraksi joen ylle ja näin heimo pääsi turvallisesti ylittämään virran. Kun heimoa jahdannut vihollisjoukko oli ylittämässä virtaa, python rentoutti itsensä, pudottaen vihollisen kuohuihin ja samalla varmaan kuolemaan. Nigeriassa ja etenkin Brassissa, pythonjumalaa pidetäänkin sodan ja nimenomaan heimosotien jumalana.

Aina välillä *Ogidia*, kuten brasilaiset pythonjumalaansa kutsuvat, ottaa papin hallintaansa, eli ilmeisesti eräänlaiseen transsiin. Tällöin pappi alkaa puhua Vanhan Calabarin (kaupunki Nigeriassa) murretta. Pappi myös ylläpitää tilaansa makaamalla joen mudassa seitsemän päivää, ilman ruokaa. Rommia hänellä tänä aikana on onnekseen riittävästi. Jumalaisen haltuunoton, seitsemän päivän paaston ja monen rommipullon voimin, pappi ennustaa sotia, niiden lopputuloksia, onnettomuuksia ja muita tulevaisuuden tapahtumia, jotka voitaisiin välttää uhrimenoin.

Mahtavana kansana tunnettu Ashanti piti pythonia sodan sijaan hedelmällisyyden jumalana. Heidän legendansa menee näin: Alussa oli kaksi paria miehiä ja kaksi paria naisia; toinen pari maasta ja toinen pari taivaasta. He kaikki olivat steriilejä, kunnes taivaan jumala, *Onyame*, lähetti pythonin tekemään kotinsa jokeen. Python pyysi miehiä ja naisia seisomaan kasvot vastakkain joen rannoilla, jonka jälkeen se sukelsi ja roiski miesten ja naisten päälle vettä. Naiset hedelmöittyivät ja synnyttivät lapset. He toivat esiin ensimmäiset lapsensa, jotka ottivat joen *ntoron*, eli hengen tai luonteen nimekseen. Ntoro on toinen kahdesta suuresta elementistä jokaisessa miehessä ja naisessa, mutta sen voi välittää vain mies.

Niin mahtava ja hedelmällinen kuin Ashanti-kansa olikin, vuonna 1824 se kärsi yllättävän tappion taistelussa Fanti-heimolle. Fantit pitivät tätä voittoa niin uskomattomana, että päättivät sen olevan jumalaisen väliintulon ansiota. Ja mikäpä muukaan sodassa auttavaksi jumalaksi tulisi, kuin

käärme. Siitä, oliko tuo käärme python, on melko epävarmoja tietoja, mutta kyseisen jumalan fyysisiä hahmoja kiemurteli lähimaastossa lukuisasti, josta voi päätellä melko varmasti kyseisen eläimen juurikin pythoniksi. Tälle käärmejumalalle uhrattiin aluksi ihmisiä, mutta myöhemmin pyhä matelija tyytyikin kananmuniin. Vaikkakin Fantien jumalan hahmo oli käärme (kertomusten mukaan väriltään musta ja suunnattoman kokoinen), se ei aina ilmestynyt ihmisille käärmeenä, vaan saattoi olla joskus myös leopardin hahmossa.

Käärme on ollut monissa Länsi-Afrikan kulttuureissa usein hedelmällisyyden jumala ja symboli. Sillä on ollut tapana paljastaa naisen raskaus tavalla tai toisella, heimon uskomuksista riippuen. Eräässä etelänigerialaisessa heimossa on uskottu, että jos käärme lähestyy naista, se kertoo tällä liikkeellä naisen olevan hedelmöittynyt. Tällöin pidetään mahdollisena, että kyseessä on Ci:n reinkarnaatio. Ci voi olla joko kuolleen tai elävän henkilön sielu tai henki. Pappi voi kuitenkin selvittää, mikä Ci on kyseessä.

Kongossa asustellut Bangala-heimo uskoi, että jos mies löytää herätessään vierestään *Mwaladiksi* nimetyn käärmeen, on tämä merkki siitä, että hänen vaimonsa on raskaana.

Ouidahin pythonlahkossa sen sijaan käärmeet itse hedelmöittävät naiset. Pythonjumalalla/-temppeleillä on ollut satoja vaimoja, yhteen aikaan on kerrottu niitä olleen jopa kaksi tuhatta! Nämä käärmejumalalle vihityt naiset, nimeltään *danh-si*, pitivät huolen siitä, että käärmeillä oli ruohomattoja ja vettä juotavaksi, sekä temppelin tanssijoilla ruokaa. Vaimot myös koristelivat temppelin juhliä tulevien vaimojen häiriittejä varten. Häämenot, joissa nainen vihittiin avioliittoon jumalan kanssa, vietettiin salaa, poissa muiden silmiltä ja korviltä. Onkin erittäin todennäköistä, että miespuoliset

papit suorittivat pythonjumalan puolesta naisen raskaaksi saattamisen, mutta virallisesti, raskaaksi tullut danh-si oli pythonjumalan hedelmöittäjä.

Koko Länsi-Afrikan alueen historian eri uskonnoista ja jumalhahmoista löytyy todella paljon yhtäläisyyksiä. Kansat, maantieteellisesti niinkin kaukana toisistaan, omaavat hämmästyttävän samankaltaisia uskomuksia ja kertomuksia, joiden perusteella on välillä vaikea kuvitella niiden syntyneen eri lähteissä. Toisin kuin raamatun luomiskertomuksessa, Afrikan animistisissa uskonnoissa yleensä pidetään pythonia korkeassa arvossa ja vaikka joissain legendoissa se olisikin halveksuttava eläin, palvotaan sitä silti.

Jos on menossa Beniniin, mutta ei ole vielä vierailut Ouidah:n pythontemppelissä, kannattaa ehdottomasti ottaa kohde osaksi matkaa! Etenkin siellä voit tutustua näihin ihmisystävällisiin käärmeisiin lähemmin, ja näkemään satoja vuosia vanhan voodoolahkon temppelin.

Jussi Moilanen

Kirjoittaja on Jäsenlehden toimittaja

Lähde: "Serpent worship in Africa" kirjoittanut Wilfrid D. Hambly, U.S.A. 1931

CONGRATULATIONS, REGINE AND FÉLIX!

ABOUT 300 GUESTS had gathered at the church in Bohicon on 23 May when Villa Karo's former scholarship-holder **Régine Schön** and **Félix Adje Daoudou**, the son of Grand-Popo's methodist pastor were married.

Among the guests were a full minibus of Villa Karo's staff-members.

The church ceremony differed a lot from a regular wedding ceremony in Finland.

First, there was more music, and in particular more music with rhythm! This was produced by three bands and one choir.

Second, there were more religious personnel, eight in total.

Third, the ceremony took three hours and not a single moment was boring or dull!

Of course there were similarities with Finnish weddings as well. One was that – of course – the both protagonists were both good-looking, Régine beautiful and Félix handsome.

Also the reception after the ceremony took place in the same spirit as Finland: plenty of food and drinks.

And happiness!

Congratulations to you both, Régine and Félix!

PRESIDENT CAME!

THE WAY WE SAW IT!

*President **Tarja Halonen**'s visit in March was no doubt a high point of Spring 09 at Villa Karo. How did Villa Karo's own staff see the visit? **Kai Tainio** went to ask.*

KWASSI AKPLADOKOU

(Chief Operative Officer)

In December 2008 as **Juha Vakkuri** and I were having dinner at Awale Plage Hotel's restaurant, one of Juha's old model 3310 mobile phones rang from his shoulder bag. The voice from the other end seemed so important to Juha that he went a little further away to avoid any noise emanating from the restaurant's little speakers that were giving soft romantic tunes of yesteryears.

As I eavesdropped from about ten meters

away, Juha repeated several times “Yes, Madame Ambassador, ok, Madame Ambassador”.

I became curious and followed with attention the rest of the telephone conversation.

Juha’s face lit up with joy when he rushed back to his glass full of rosé wine, gulped it through his throat and I did the same with my hot rum and coke.

After two minutes of silence and without any comment, Juha broke the news to me i.e. that the Finnish President might come to Benin. I first thought it was one of those jokes by Juha.

However, we immediately left Awale for Olkilinna and there we continued our conversation. Normally we are not happy when electricity is off but that night was special with normal lantern.

As Juha had already planned his trip from Senegal to Djibouti, I asked him if he was still going to have his trip if the President decides to visit Villa Karo. His answer was in the affirmative:

“Yes, but I fly down from where ever I happen to be to meet the President”.

From then, I was never a free man.

The news had spread in the Ministries in Cotonou about the arrival of an advance party delegation from Finland. Calls and visits from friends in Cotonou and elsewhere demanding their invitation cards “before it’s too late” as they put it.

On January 31, the arrival of the advance party from Finland through Nigeria, - and Ambassador **Anneli Vuorinen**’s driver who was sorting out all the formalities - was totally ignored by police officers on both sides of the border, thanks to the intervention of one Beninese protocol officer who helped in the “normal but abnormal” situation that always prevail on our frontiers.

Assisted by two police motorcycles that cleared the road till Grand Popo, we were at l’Auberge in one hour.

The arrival of this delegation aroused lot of curiosity. Rumors here and there filled the whole village of Grand-Popo. Ten days after the departure of advance party, President Tarja Halonen’s visit was announced officially by the Beninese Government which dissipated all rumors.

Weeks and days prior to the arrival of President Halonen, I had a great difficulty in carrying out my PhD field work trying to explain

or define the difference between a 'private' and an 'official' visit.

Pressures of all kinds emanated from high level offices, Ministers and VIPs were constantly coming from all angles ordering me to give at least 15 minutes to the Mayor as if I was leading a diplomatic mission.

Despite numerous meetings to explain the desire of the President to have her visit to Villa Karo as private, authorities of Grand-Popo turned a deaf ear to the programme ratified by the two Governments. Three days before D-day, I got an early morning call from the Beninese Minister of Foreign Affairs with a strong voice ordering me to arrange a meeting between Mayor of Grand-Popo and President Tarja. That gave me an indication that we were going to have it very tough with the local authorities.

On D-day, I was chased here and there by the local authorities via some emissaries forcing me to submit a conjoint final program, in other words to conspire with them and make the visit an official one. I stood my grounds, thanks to the moral support of Juha.

All this went on till around 11 a.m when huge figures in military attire trailed behind Protocol officers from Foreign Ministry, filed through the gates of VK to ensure security in the garden.

All staff members were searched from head to toe. From then on we were all sure to have Madame the President in our midst.

At 2.45 pm a black limousine with a Finnish flag escorted by six motor-cycle police-men halted at the main entrance of Villa Karo. Doors were clicked open by a nice looking policewoman from the protocol office. Madame President and her husband descended in a very simple fashion that made it easier for me to solve the "simultaneous equation" of simplicity of this visit.

Accolades, handshakes and greetings in English and Finnish, introduction by Juha through the gravelled alley with a file of Management of Villa Karo and the Finnish Scholarship holders ended at the steps leading to the Entrance Hall of Villa Karo.

Madame Tarja Halonen - with less protocol than we normally have in Africa - made it easier for us at the receiving end. We all had a sigh of relief and said "AT LAST SHE IS HERE." Visibly, one could read the joy at the faces of all concerned with preparations etc.

Vastaanottokomiteaa.

Lunch at Lissa-Gbassa with **Claude West**'s art exhibition on the walls, visits to the Main building, Petit Musée, and chats with scholarship holders consumed the rest of President's time.

At 5.45pm on the dot the Finnish President bade farewell to Villa Karo after series of exchanges of gifts from both sides.

It was a short historical visit that left an indelible print in the history of Villa Karo and Grand-Popo. A bit of a debate broke loose after President Halonen's departure with all kinds of comments regarding the difference between 'private' and 'official' visit" but Heaven came to the rescue with a better understanding.

ALPHONSE BODJRENOU

(Chief of Acquisitions)

In general I got a very positive impression of the visit. It was interesting to meet President Halonen. I found her a very relaxed and unpretentious person. A normal citizen just like any of the many Finnish scholarship holders we have had here in Villa Karo.

We all staff members were engaged in the preparations and we worked very hard to get everything ready before the 11th March. There was a lot work to do and of course many of us felt tired afterwards but together we managed to get all the preparations done before her arrival. That was a great thing.

Of course it's sad to hear that the Mayor of Grand-Popo didn't understand that the visit was not official but only a private one. We explained that several times to him but apparently the message never went through. I'm myself sure that in long run the Finnish president's visit to Villa Karo will only strengthen our position here in Grand-Popo as well as in Finland.

Alphonse ja Richard etualalla.

AGATHE BÉNY

(Maid)

I totally agree with Alphonse. The weeks before the visit were not easy and still the day before there was plenty of things to do. As you know the trees drop new leaves all the time and places get messy very quickly. Just a couple of hours prior to the president's arrival I checked one more time the toilets just to be sure that everything was ok.

My son **Kaleb** was with me on that day. He saw everything but I think he will not remember anything, he is still too young. But we others will certainly remember the day when the president visited Villa Karo. All in all it was a great experience.

RICHARD TANDJOMA

(Accountant)

The weeks before the actual visit were a like a nightmare. There was so much work to do. Happily enough everything went well. With such an important guest we simply couldn't afford any mistakes.

One thing that I remember very well was that there were a lot of policemen and other security people around Villa Karo that day. I felt like being the best protected person in the whole country during that lunch. It was a great honour to eat at the same table together with her. I myself had no chance to talk to her but I sat next to her aide-de-camp

and a lady from the Ministry of Foreign Affairs and it was also interesting to meet them. I was surprised to realize how ordinary and simple person she seems to be. Our presidents here in Africa would never be so easy-going and act so friendly with us ordinary citizens.

Kuva: Nalle Ritvola

I'm sure that this visit will have a positive impact on the relations between Benin and Finland.

Hopefully a Finnish consulate or embassy will be soon opened in Cotonou or Grand-Popo.

PAPA KOMLA ADANOU

(Gardener)

The Finnish president's visit made a strong impression on me. It was very nice that she decided to visit Benin and also came here in Villa Karo, Grand-Popo. She arrived here with a huge delegation with many important people around her. There were also many soldiers, policemen and other persons making sure that no one who was not invited could enter the house. I had myself problems when I was sent to buy certain things from the shop and the security personnel wasn't first willing to let me return to Villa Karo.

Kuva: Nalle Ritvola

Turvatarcastus käynnissä.

Only sad thing was that she only stayed a very short time, not much more than a couple of hours if I remember right. She should visit us soon again; she should stay for example two or at least one whole week.

YVETTE ODJO

(Chef)

I was so busy in the kitchen that I didn't really have chance to meet the president. I had responsibility for the lunch and it was a big job to prepare food for so many people. It was me and two other women, **Ginette** and **Mamavi**, who made it. In fact there was so much work that we all three slept the night before on the kitchen floor.

We had discussed the menu and other details together with **Carmen** and **Kai**. I had made a list of different alternatives and we decided to have grilled barracuda and chicken yassa as main dishes. Before or during the lunch I didn't feel nervous at all. Preparing food is my job and I know how to do it. But of course it was nice to hear that everything went as it was planned and that the important guests liked the food that we offered them.

JAMIT VILLA KAROSSA

Oranssin maiseman sininen hetki

KUULAS AAMUN SARASTUS? Hehkuva päivänporotus? Vai tiheä yöviileys?

Grand Popossa kaikilla vuorokauden ajoilla oli ihka oma viehätyksensä. Eniten kuitenkin rakastin iltapäivän tunnelmaa, auringon laskeutumista ja lenseää tuulta, joka viilensi olon auvoisaksi. Sininen hetki oranssissa maisemassa.

Muutamassa päivässä oli jo oppi hitaasti etenemisen mielekkyydestä tavoittanut kaltaiseni malttamattoman elämysten ahnehtijankin. Pikukulintu (sekö pihapuun asukas, jonka tiedetään inspiroineen useampaakin säveltäjää?) oli visertänyt, että tiettyinä keskiviikkona, juuri mainittuna sinisenä hetkenä, kannattaisi laittaa Villa Karon pihapiiriin, jossa luvassa olisi *jam session*.

Kovin korkean profiilin konsertista ei ollut kysymys, vakuuttivat musikit, jotka olivat tavanneet toisensa vain ohimennen. Yleisönä oli talon vakioasukkaitten ja ei-esiintyvien stipendiaattien lisäksi vain meikäläinen, Aubergen ”vintillä” asustava matkalainen.

Kuva: Nalle Ritvola

Villa Karon mosaiikkipiha, suuret puut, taustalla kohiseva meri - tämän parempaa konsertti- ja tapahtumasalia ei voi olla, tuomasin kun nojauduin mukavasti auringon kuumentamaan pylvääseen. Tämänkö kokemuksen takia Villa Karo oli kangastellut mielessäni niin kauan?

Musiikkituokion esiintyjinä olivat Suomesta tulleet stipendiaatit saksofonisti **Jukka Perko** ja kitaristi-laulaja **Mikko Kuustonen** sekä grandpopolainen musiikin ja tanssin monilahjakuus

Noel Saizonou muutamine ystävineen. Noelin vaikuttavan rumpusatsin ja kellopelikokoelman lisäksi instrumentteja riitti kalebassisoittimista muutama ihka tavalliseen vesiämpäriin (toimii!) asti.

Näillä aineksilla alkoi musiikin vuoropuhelu, johon tanssimalla osallistuivat myös stipendiaatit **Heli Meklin**, **Eeva Muilu** ja **Laura Pietiläinen**, kaikki tanssitaiteen maistereita. Kun joukkoon pömittiin vielä ryhmä Villa Karon puutarhassa piirustuskoulua pitäneitä lapsia oli edessämme kulttuurien kohtaaminen parhaimmillaan.

Rumpujen pärinää, saksofonin ujellusta, käsien kaaria, varpaitten naputusta – tunnelma vei mennessään.

Kuva: Nalle Ritvola

Tuli väistämättä selväksi, että juuri tällaisten kontaktien kehyyksinä Villa Karo toimii.

Vuoropuheluun afrikkalaisten ja suomalaisten taiteilijoiden kesken ei olisi tarvittu sanoja, mutta Suomen ystäväksi tiedetyn Noelin laulussa erottui myös muutama suomenkielinen sana: tervetuloa, mitä kuuluu. Niitä hän oli päässyt testaamaan pari viikkoa aikaisemmin esiintyessään Suomen tasavallan presidentille **Tarja Haloselle**.

Rumpuvirtuoosi Noelin energia ja leikkimielinen afrikkalainen iloisuus sekoittui hienosti saksofoninsa kanssa taituroivan Jukan jäyhään satakuntalaiseen temperamenttiin.

Kitaraansa näppäilevä (papaksi ristitty) Miko ja rastatukkainen **Amour** täydensivät kokonaisuutta. Suomalaiset ammattitanssijat antoivat hyvän vastuksen luonnonlahjakuuk-sille eli pienille koululaisille, joilla rytmi on veressä.

Mahtoi musikaalinen lintukin Villa Karon piha-puussa olla jameista innoissaan. Eipä se juuri näytettytynyt, mutta vastasi kyllä Perkon esittämiin kutsuääniin: tiit- ti- tiit.

PS. Vain muutama viikko Villa Karon jam sessi-
on jälkeen nähtiin Noel Saizonou (toistamiseen)
turkulaisen Eri-teatterin estradilla huippusuosit-
tujen Baila Afrika-iltojen tähtenä. Katsomossa istu-
essani palasi elävästi mieleeni sininen hetki Villa
Karossa. Ei, en minäkään palannut Grand Poposta
entiselläni.

(MT)

Kirje Lomésta:

HYVÄÄ TOGON ITSENÄISYYSPÄIVÄÄ!

ARMAAN ADOPTOIDUN isänmaani itsenäisyyden
kunniaksi vietän hidasta aamua maitoon keite-
tyn kaurapuuron ja jogurttidrinkin parissa: vä-
hän eriä kuin perusmaanantait.

Kiitos Togo siitä!

Vaikka täällä ranskalaiset ovat kyllä vielä niin
siirtomaaherraa ja niin vallan kahvassa joka
sektorilla ja ihmisten mielissä jne, että ei olisi
ihme vaikka itsenäisyys tuntuisi togolaisista it-
sestään joskus kaukaiselta haaveelta.

Mutta ei nyt mennä siihen.

Togosta puheen ollen: kun tulin takaisin Eu-
roopan 'lomalta' tuossa pari viikkoa sitten, pää-
sin keskelle togolaisen demokratian voitto-
kulkua. Matkalla lentokentältä kotiin minulle

kerrottiin, että pari yötä sitten Presidentti koetti salamurhata oman veljensä Kpatchan (joka on entinen puolustusministeri) ja armeijan joukot ammuskelivat toisella puolella olevia armeijan joukkoja ja ihmisiä kuoli ja kohde livisti. Eli siis kohde pääsi hautomaan kosta. Kaiken kaikkiaan aivan riemullinen tilanne, sillä Kpatchalla vanhana puolustusministerinä on varmasti paa-aaaaljon sotavoimia tukenaan. Hän kuuluu valtaklaaniin ja kaiken lisäksi edustaa Pohjois-Togo (kabyet) siinä missä Presidentti Faure on etelää (ewet ja minat).

Eli molemmat ovat mahtimiehiä ja molemmilla on armeijaa käskytettävänä ja potentiaalisesti voivat jakaa kansankin maantieteellis-etnisesti kahtia. Siitähän voisi saada vaikka pienen sisällissodan aikaan.

Noina päivinä kaupungilla oli aika hiljaista iltaisin – ja päivälläkin. Väki ei halunnut, varmuuden vuoksi, olla kaduilla, kun sotilaita oli siellä jo riittämiin. Erityisesti tietenkin täällä meidän oppositiokorttelissa.

Minä koetin väijyä, että jos pääsisin keskelle ns. Tilannetta, jotta olisin voinut mennä mukaan riehumaan ja vaatia valtaa itselleni! Voisinhan aina sanoa olevani yksi Eyademan eli Entisen Presidentin ja Kansakunnan Isän tyttäristä . . .

Perusajatus voisi olla vaikka että nimeni on Adjovi, olen kotoisin Kpalimésta, toinen vanhemmistani oli yovo, siksi olen vähän vaalea. Mutta ei. En onnistunut tähän hätään pääsemään mukaan actual actioniin.

Tilanne tyrehtyi sitten siihen, että joidenkin päivien kuluttua istuva Presidentti sai kuin saikin pidätettyä velipojan.

Virallinen selitys kuuluu, että Kpatcha suunnitteli vallankaappausta, joka olisi tapahtunut Fauren Kiinan-matkan aikana.

Tämän tueksi esiteltiin hillitön taisteluarsonaali, joka oli löytynyt Kpatchan kotoa. Ja pidätettiin vaikka kuinka monta armeijan isoaherra.

Sitähän ei tiedä kukaan, oliko asia faktaa (hyvin paljon mahdollista ja todennäköistäkin) vai vastapuolen fiktiota (todennäköistä sekin). Ihmiset nimittäin eivät välttämättä oikein ymmärtäneet Kpatchan ensimmäistä pidätysyritystä, jossa Fauren joukot olivat rynnistäneet keskellä yötä Kpatchan asuntoon ja tulittaneet kaikkia huoneita (lapset olivat onnekseen sukulaistädillä yökylässä).

Näin siis tapahtui Kpatchan leirin näkemyksen mukaan.

Joka tapauksessa yöllistä rynnistystä seuraavana päivänä parlamentti äänesti yksimielises-

ti kansanedustaja Kpatchan koskemattomuuden kumoamisesta. Ja koskemattomuus kumottiin.

Sitten voitiinkin lähteä velipoikaa pidättämään.

Vielä yksi piirre lisää: Kpatcha koetti salamurhan yrityksen uhrina hakea turvaa Yhdysvaltain lähetystöstä, joka ilmoitti, ettei ollut varsinaisesti kiinnostunut ehdotuksesta. No, tieto Kpatchan neuvotteluista lähetystöstä kulki hyvin Presidentille, joka lähetti oman armeijan osansa piirittämään jenkkilähetystöä ja Kpatchan oli pakko tulla ulos ja suoraan haaviin.

Koska tässä vaiheessa parlamentti oli jo demokraattisen ristiriidattomasti äänestänyt Kpatchan pidättämisen puolesta, tässä toteutettiin vain äänestysdemokratiaa.

Nyt Kpatcha odottaa jossain hyvin vartioidussa paikassa aikaa parempaa.

Tämä kaikki tapahtui puoli vuotta ennen vaaleja; katsotaan mitä kaikkea ehtii tapahtua vielä loppuvuodesta. Ainakin ei-niin-rohkeilta vastaehdokkailta saattoi mennä jänö housuun, eli he voivat harkita demokraattisiin vaaleihin osallistumista vielä kahdesti.

Voi tietty olla niinkin, että keskinäisellä kähämöinnillä valtapuolue nakertaa itseään ja vahvistaa oppositiota, mutta saanen epäillä...

Linni

Matti-Juhani Karila:

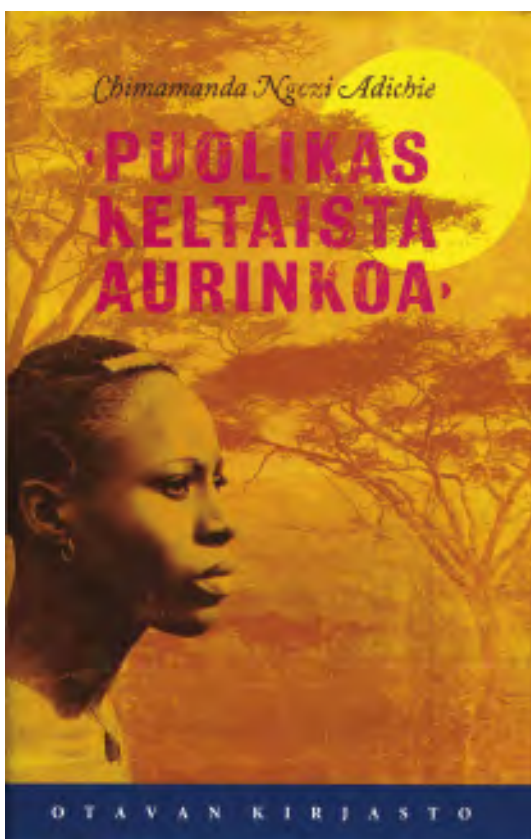
AFRIKASTA LUKEMISEN VAIKEUS

KUN NIGERIALAINEN **Chimamanda Ngozi Adichie** tulee Otavan tiedotustilaisuuteen, ottaa hän tilan heti haltuunsa. Sitä sanotaan karismaksi. Vai olisiko syytä täsmentää, että kirjansa suomalaiseseen julkistamistilaisuuteen astuu itsevarma igbo - kirjailija? Temaattisesti se olisi oikein, mutta Adichien oman maailmankuvan kannalta väärin, hän kirjoittaa omaan kansaansa kohdistuneesta murhaavasta väkivallasta, mutta hän on nigerialainen kirjailija joka on myös igbo. Hän kirjoittaa edesmenneestä Biafrasta, mutta ei haikaile Biafran uutta ylösnousua. Voima-lehden **Hanna Nikkasen** haastattelussa Adichie sanoo, että ”minua ei kiinnosta uusi Biafra. Olen hyvin väkivallanvastainen ja sodanvastainen ja minusta puhe irtautumisesta ei ole muuta kuin puhetta väkivallasta”.

Otsikoin tietoisesti tämän kommenttini ”Afrikasta lukemisen vaikeudeksi” ja haluan sillä tähdentää sitä, miten helppoa on mitata kaikkea uutta totutuilla vanhoilla, valkoisilla, eurooppalaisilla lukukriteereillä. Post-kolonialismia, jos niin halutaan määrittää.

Vuonna 2006 ilmestynyt Adichien toinen romaani *Puolikas keltaista aurinkoa* (*Half of a Yellow Sun*) on saanut mm arvostetun, naisille suunnatun ORANGE PRIZE –palkinnon vuonna 2007 ja sen käännösoikeudet on myyty jo 30 maahan ja kiitosta on tullut maailmanlaajuisesti. Monimielisen kirjan nimen tausta on yksiselitteinen, lyhyen Biafran itsenäisyystaistelun symboli oli Biafran lippu, joka muodostui kolmesta vaakasuorasta palkista, ylimpänä punainen, keskellä musta, josta nousee puolikas aurinkoa ja sen alla on vihreä poikkipalkki. Näin jälkiviisaasti auringon voi katsoa laskevan Biafran lyhyen ja surullisen historian päätteeksi.

Chimamanda Ngozi Adichien kirjan arviot maailmalla ja Suomessakin ovat olleet ylistäviä. Teos kuvataan rakkauskertomukseksi sodan kauheuksien keskellä. Joku sanoo puuduttavan kliseisesti Adichien antaneen sodalle kasvot. Arvioissa kiitetään Adichien historian tuntemusta ja herkkyyttä kuvata aikaa, jolloin hän itse ei ollut vielä syntynytäkään. Oivaltavasti ja viisaasti jossain kritiikissä sanotaan, että ”Puolikas keltaista aurinkoa” ei kuvaa paikkaa, vaan on tilan kuvaus.

En ole afrikkalaisen kirjallisuuden syvälinen tuntija, mutta en voinut välttyä ajatukselta, että aika ajoin tunnen häiritsevästi lukevani ylipitkää, viihteellistä rakkausromaanin. Ehkä lievä pettymykseni johtuukin minusta itsestäni, ehkä minuun on iskostunut se mielikuva, miten Afrikasta pitää kirjoittaa? Enemmän faktaa, vähemmän rakkauselämän kuvioiden selvittelyä. Enemmän **André Brinkin**, **Henning Mankellin** ja **Nadine Gordimerin** tavoin, mutta ei kuitenkaan **Alexander McCall Smithin** lempeällä humanismilla - tässä se olisi väärä tyyli. Mietin, puuttuuko tarinasta se 'varsinainen tarina' ja ihastuuko kansainvälinen kritiikki pelkästään siihen, että kaunis keskiluokkainen hyvin koulutettu musta nainen uskaltaa kirjoittaa Biafran unohdetusta sodasta? Minua jää vaivaamaan kehyskertomuksen naiivius, tiettyjen tapahtumien ennalta-arvattavuus. En täysin usko yhden keskeisen keskushenkilön, brittiläisen Richardin vasemmistolaishenkiseen intellektualismiin. Ja jenkkitoimittajat ovat kuin huonosta pilapiirroksista repäistyjä. Tarkoituksellista? Selkeä heijastuma siihen tietämättömyyteen ja yliolkaisuuteen, miten media silloin (ja nykyisin) voi suhtautua kuvauskohteisiinsa.

Mutta. Tämän hetken merkittävimpiin afrikkalaiseihin kirjailijoihin lukeutuva, kautta lukevan maailman varsin arvostettu Chinua Achebe ei uskonut kirjan luettuaan, että kirjoittaja on vasta 28 -vuotias nainen. ”Me emme yleensä yhdistä viisautta aloittelijoihin”, on Achebe sanonut. Adichie sanoo itkeneensä päivän kuultuaan Acheben arvion. Minä uskon kumpaankin, sekä **Chinua Acheben** vilpittömyyteen ja Adicien itkun aitouteen.

Joka tapauksessa Adichie on kuvattaviensa puolella vahvasti. Unohdettuun, Ruandan vuoden 1994 verilöylyä monella tavalla muistuttavaan aiheeseen tarttuminen on joka tapauksessa kunnioituksen arvoinen ja rohkea teko, vaikka tyyliä kummallekaan osapuolelle itse aikanaan käydystä sodasta ei voi jakaa. Niitä ei jaa myöskään Adichie, ei omilleenkaan. Kaiken kaikkiaan suositan kirjan lukemista, sen avulla on mahdollisuus vapautua omista luutu-neista ennakkoluuloista. Minua häiritsevä 'viihdekirjamaisuus' toimii myös harkittuna

KUKA ENÄÄ MUISTAA BIAFRAA?

MUISTATKO, mitä teit lähes tarkalleen 42 vuotta sitten, 30. toukokuuta 1967?

Et, mutta meistä varttuneemmat muistavat television mustavalkeat kuvat nälkiintyneistä, karpässilmäisistä lapsista, jotka olivat niin nääntyneitä, etteivät jaksaneet enää itkeä. Ja joku saattaa muistaa Helsingin uuden Temppliaukion kirkon seinään ilmestyneen tekstin: BIAFRA! Ja kotikeittiöissä piti lasten syödä lautaset puhtaaksi, koska Biafran lapsilla ei ollut ruokaa ollenkaan.

Mitä tapahtui? Iso-Britannian vuonna 1884 alkanut siirtomaavalta päättyi 1960 ja jäljelle jäi itsenäinen, mutta etnisiin ryhmiin pirstoutunut Nigeria. 1960 luvun lopulla Nigerian kaakkoisnurkassa olevat igbot joutuivat pohjoisen muslimien sorron ja joukkomurhien kohteeksi ja alue julistautui itsenäiseksi Biafran tasavallaksi Itä-Nigerian sotilaskuvernööri **Chukwuemeka Odumegwu Ojukwu'n** johdolla. Uuden valtion tunnustivat virallisesti vain Gabon, Haiti, Norsunluurannikko, Tansania ja Sambia. Biafran hallitus syytti Nigeriaa nälänhädän ja kansanmurhan käyttämisestä sodan aseena. Nigeria vastasi aluksi taloussaarrolla ja aloitti myöhemmin sotilaalliset toimet.

Otsikoihin nousi nälkäkuvien lisäksi ruotsalainen lentäjä, kreivi **Carl Gustav von Rosen**, joka hankki viisi ruotsalaista MFI-9B Militrainer-konetta, joilla tuhottiin nigerialaisia ilmavoimien koneita niin, että ruokatarvikkeiden avustuslennot pääsivät saarrettuun maahan.

Vuoteen 1970 mennessä sota oli tuhonnut Biafran täydellisesti, Ojukwu pakeni maasta ja alue liitettiin takaisin Nigeriaan.

15. tammikuuta 1970 Biafran armeijan ylin johto ilmoitti antautumisesta Nigerian armeijalle. Noin miljoonan ihmisen lasketaan kuolleen nälkään ja tauteihin. Kukaan ei voittanut, Biafran tasavalta hävisi ja Nigerian julkisuuskuva maailmalla tahriintui vuosikausiksi.

Kansallishymniksi Finlandia

BIAFRAN LYHYELLÄ historialla on kulttuurilliset yhteytensä Suomeenkin. **Athur A. Nwankon** ja **Samuel U. Ifjikan** teoksesta Biafra: The Making of a Nation löytyvät nämä sanat, joita itsekukin voi hyräillä. Biafran kansallishymnin säveleksi biafralaiset valitsivat **Jean Sibeliuksen** ”Finlandian”.

Olen aina ollut siitä ylpeä mahdollisista tekijänoikeusrikkomuksista piittaamatta.

Land of Rising Sun

*Land of rising sun, we love and cherish,
Beloved homeland of our brave heroes;
We must defend our lives or we shall perish,
We shall protect our hearts from all our foes;
But if the price is death for all we hold dear,
Then let us die without a shred of fear.
Hail to Biafra, consecrated nation,
O fatherland, this be our solemn pledge:
Defending thee shall be a dedication,
Spilling our blood we'll count a privilege;
The waving standard which emboldens the free
Shall always be our flag of liberty.
We shall emerge triumphant from this ordeal,
And through the crucible unscathed we'll
pass;
When we are poised the wounds of battle to heal,
We shall remember those who died in mass;
Then shall our trumpets peal the glorious song
Of victory we scored o'er might and wrong
Oh God, protect us from the hidden pitfall,
Guide all our movements lest we go astray;
Give us the strength to heed the humanist call:
'To give and not to count the cost' each day;
Bless those who rule to serve with resoluteness,
To make this clime a land of righteousness*

Matti-Juhani Karila

Kirjoittaja on Villa Karon ystävien varapuheenjohtaja.

PIKKU-UUTISIA AFRIKASTA

Afrikan kehityspankki – malttia ja tahtoa

AFRIKAN KEHITYSPANKIN pääjohtaja Donald Kaberuka on ilmoittanut, että se kuinka kovasti maailman rahoituskriisi iskee Afrikkaan ei ole niinkään raha- kuin tahtokysymys. Ja kaikesta huolimatta pääjohtaja on optimistinen tulevaisuuden suhteen.

Afrikan kehityspankki perustettiin vuonna 1964, ja toimintansa se aloitti 1967. Sen pääkonttori on Abidjanissa, ja se on tähän mennessä rahoittanut 3 481 projektia, joiden yhteenlaskettu arvo on 77 miljardia dollaria. Pankin palveluksessa oli vuoden 2005 lopussa 1021 henkeä, jotka edustivat 68 eri kansallisuutta. Naisten osuus henkilökunnasta oli 37,3 %.

Pankin tulos vuonna 2008 oli 553 miljoonaa dollaria, mikä oli 34 % prosenttia enemmän kuin kolme vuotta aikaisemmin.

Kansainväliset rahoituslaitosten arvioijat (rating agencies), mm. Standard & Poor, ovat antaneet pankin luotettavuusasteesta täydet AAA eli triple A.

Puolueuskollisuus ratkaisi?

ETELÄ-AFRIKAN presidentinvaalit päättyivät ANC:n Jacob Zuman voittoon, siitä huolimatta, että viimeiset pari vuotta Zuma on ollut hyvin ankaran polemiikin kohteena, ennen muuta yksityiselämässä sattumusten vuoksi. Eteläafrikkalaiset – mm. Nelson Mandela – halusivat tukea häntä ja antoivat hänelle vaaleissa selvän voiton. Tärkein syy lienee siinä, että Zuma kuuluu puolueen vanhaan kaartiin, joka on ollut monessa mukana ja joka tässä mielessä koetaan tutuksi ja turvalliseksi. Ääni Zumalle oli tietysti myös ääni ANC:lle. Zuma liittyi ANC-puolueeseen jo vuonna 1959, eli 17-vuotiaana.

Rokotus koleraa vastaan yhdellä dollarilla

ETELÄ-KOREAN kansainvälisessä rokotusinstituutissa on kehitetty kolerarokote, joka merkitsee selvää parannusta taudin hoitamisessa.

Ensinnäkin lääke voidaan antaa laimentamatta suun kautta mikä helpottaa sen käyttämistä alueilla missä puhdasta vettä ei ole saatavilla,

Toinen uuden lääkkeen suuri etu on sen hinta. Vanhemmat koleralääkkeet ovat maksaneet 5-18 dollaria, ja uusi lääke maksaa vain yhden dollarin.

Viidestäkymmenestä vain neljä naista!

JEUNE AFRIQUE-LEHTI esitteli toukokuussa Kamerunin 50 tärkeintä vaikuttajaa. Esitellyistä vain kolme oli naista: ihmisoikeuksien puolustaja Madeleine Afité, romaanikirjailija Calithe Beyala, kuvataiteilija Pascale-Marthine Tayou sekä Cameroon Tribune-lehden julkaisujohtaja Marie-Claire Nnana.

Esitellyiden miesten joukossa oli tavanomaisen poliitikkojen ja liikkeenjohtajien joukossa myös muusikko Richard Bona, tanssija-mannekiini-muotisuunnittelija Imane Ayissi sekä kaksi jalkapalloilijaa, 57-vuotias entinen pelaaja Roger Milla sekä CF Barcelonassa pelaava Samuel Eto, jonka vuosiansiot tätä nykyä ovat 7,5 miljoonaa euroa.

Wole Soyinkaa kannattaa kuunnella

TOUKO-KESÄKUUN vaihteessa BBC:n toimittaja haastatteli Nobel-kirjailija Wole Soyinkaa kotimaansa Nigerian kehityksestä.

Innokas toimittaja halusi Soyinkan vahvistavan oman käsityksensä siitä, että mustan Afrikan väkirikkein maa on lujaa vauhtia kulkemassa kohti demokratiaa ja kirkkaampaa aamua, mutta kirjailijapa yllätti haastattelijan ja esitti, että kyllä, Nigeria on kyllä ottanut askeleita kohti demokraattisempaa systeemiä, mutta samaan aikaan se on ottanut kaksi askelta toiseen suuntaan. Vaikka toimittaja kuinka yritti vängätä Soyinkaa olemaan myönteisempi, tämä ei suostunut.

Kenties nuori toimittaja ei tiennyt, että Soyinkalla on pitkät perinteet epäkiitollisten totuuksien laukojana.

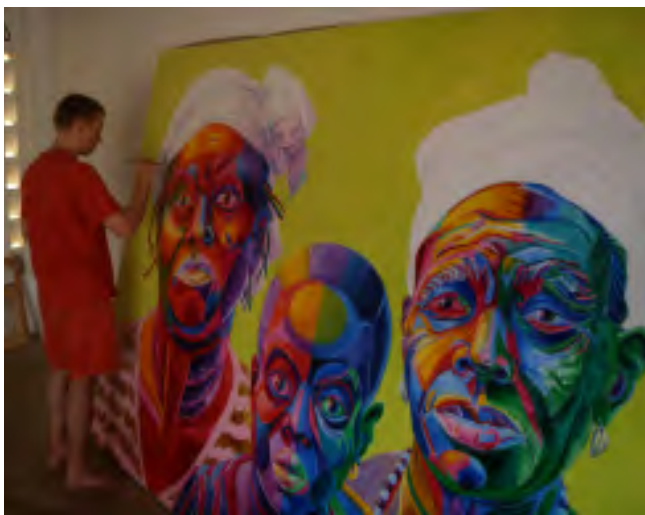
On hienoa, että Afrikassa on Soyinkan tapaisia tarkkaavasti ympäristöään seuraavia intellektuelleja, jotka eivät myöskään pelkää sanoa mielipiteitään.

Kahden suuren kisa

KIINA JA INTIA kilpailevat ankarasti Afrikan markkinoilla. Toistaiseksi Kiina tosin on selvästi vielä johdossa, kun ajatellaan koko maanosaa: Kiinan kaupan arvo oli viime vuonna 106 miljardia dollaria, kun Intian oli vain 36 miljardia.

Toisaalta esim. Nigeriassa tilanne oli toisinpäin: Kiina teki siellä kauppaa vain 2,2 miljardin edestä ja Intian kauppaa oli peräti 10 miljardia dollaria.

Teemu Mäki ahkeroi Lissa Gbassassa.

VILLA KARON YSTÄVÄT r.y.
VILLA KAROS VÄNNER r.f.

Toiminnanjohtaja / Verksamhetsledare
Juha Vakkuri puh/tel 09-2783 898
Järjestösihteeri / Organisationssekreterare
Maisa Toivonen puh/tel 09-2783 845

HALLITUS/STYRELSE

Pj/Ordf Jouko Koskinen, jouko.koskinen@heureka.fi
Vpj Matti-Juhani Karila,
matti-juhani.karila@luukku.com
Saara Juvonen, saarajuvonen@gmail.com
Maria Björnberg-Enckell, maria.bjornberg@dlc.fi
Matti Remes, matti.remes@mangomedia.fi
Juha Vakkuri, juha.vakkuri@villa-karo.org

Osoite / Adress:
Annankatu 31-33 E 67 / Annegatan 31-33 E 67
00100 Helsinki / 00100 Helsingfors
Puh / Tel 09-2783 898
E-mail: villakaro@villa-karo.org
www.villa-karo.org

TUKITILI / STÖDKONTO:
NORDEA 101930-209578
JÄSENMAKSU /MEDLEMSAFGIFT
€ 170 / VUOSI

JÄSENLEHTI / MEDLEMSBLAD

Toimituksen osoite kuten yllä
Redaktions adress som ovan
Toimittajat / redaktörer
Kristian Vakkuri Puh / Tel 050-3386 918
Jussi Moilanen Puh / Tel 045-1102 229
E-mail: jasenlehti@hotmail.com
ISSN 1796-7554